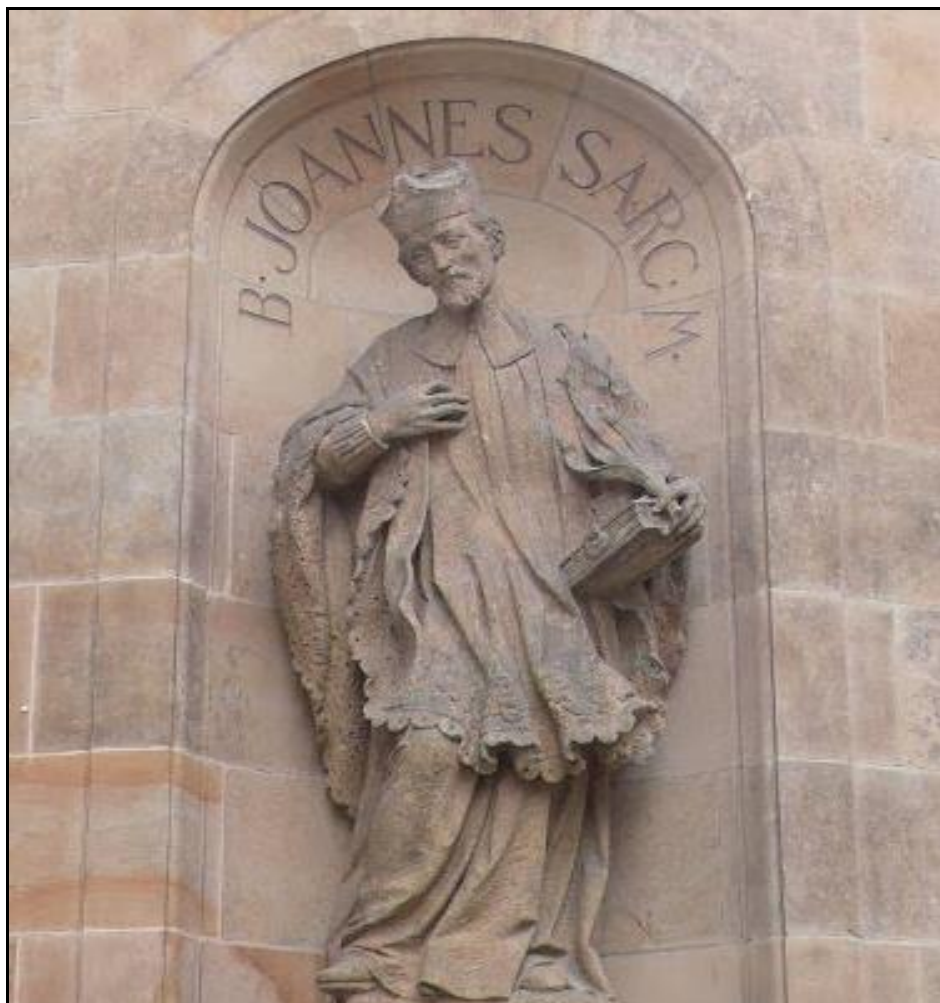

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

18. ROČNÍK - ŘÍJEN 2020 - ČÍSLO 197

FARNÍČEK

Svatý Jan Sarkander

(Průčelí novobarokní kaple v Olomouci, místo kde byl světec umučen)

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

Máme za sebou měsíc září, první měsíc školního i intenzivně pracovního roku a také nové vlny koronaviru. V polovině září rozhodl ministr zdravotnictví, je třeba znovu nasadit roušky a začít poctivě praktikovat tři, „R“, pan premiér není to třeba, lidem se to nelíbí, tak co platí? To je obraz zmatené doby i zmatených politiků, populistů. Jsme po jedné volbě, komu a čemu jsme dali svůj hlas? Kde v době zmatené, vědomých dezorientací, devalvace hodnot najdeme ten správný směr? Ukazuje nám ho papež František. Ocituji vám několik vět z jeho **Poselství k 94. světovému dni misí s mottem: „Zde jsem, mne pošli!“**

„... V letošním roce, v němž nám pandemie Covid 19 přinesla utrpení a postavila před nás nové výzvy, pokračuje misionářské působení celé církve v duchu slov, která najdeme u proroka Izaiáše: „Zde jsem, mne pošli“...Jsme opravdu vystrašení, dezorientovaní a bojíme se. Skrze bolest a smrt zakoušíme lidskou křehkost, současně však vnímáme svou silnou touhu po životě a po osvobození od zlého.

Misijní poslání, se kterým se obrací Bůh ke každému, nás vyvádí z vystrašeného a uzavřeného „já“ a skrze darování sebe sama nás přivádí k novému „já“

... Sama skutečnost, že jsme život dostali zdarma, je nevyslovenou pozvánkou, abychom vstoupili do dynamiky sebedarování ... Výzvou pro misijní poslání církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh ...

(Celé poselství si můžete přečíst na jiném místě Farníčku.)

Zvu vás k prožití udílení svátosti biřmování, která vás má otevřít ke službě druhým v neděli 11. října v 10:00. Bude ji udílet biskup Karel Herbst.

Také vás zvu k putování Moravským Krasem v sobotu 17. října i na putování s Ježíšem v jeho slově v sobotu 24. října od 9 do 12:00 s pracovníky českého katolického biblického díla na naší faře.

A znovu vás všechny zvu k putování s našimi českými svatými Ludmilou, Václavem, Vojtěchem, Janem Nepomuckým, Janem Sarkandrem, s ním se můžete seznámit také v tomto čísle Farníčku.

Milé sestry a bratři a sestry, všem vám přeji i vyprošuji hlavně putování s Ježíšem za naším nebeským Otcem.

o. Josef

KURZ LEKTORŮ VE FRYŠTÁKU

LEKTOR (z latinského slova *lego, lege- re, legi, lectum* - čísti) představuje v Církvi člověka, který čte (předčítá) Boží Slovo. Nestačí, že je čte, hlasově tlumočí a zvukové artikuluje, on toto Slovo určitým způsobem s vírou sděluje, předává, svědčí o něm, je s ním bytostně spjat, propůjčuje mu svou osobnost a svůj hlas. Posлуhač snadno pozná, zda lektor sám ví, co čte, zda se na svůj úkol připravil, zda je textem sám osloven a odpovědně zaujat. V bohoslužbě slova nasloucháme Božímu Slovu. Toto Slovo je vdechnuté Duchem Svatým. Má své lidské autory, svatopisce, proroky, evangelisty, autory listů a jednotlivých knih. Duch Svatý těmto lidským autorům ponechává jejich osobitost vyjadřovací a jazykovou, ale jádro tohoto sdělení je vdechnuto Bohem, Duchem Svatým. On je nejvyšším Původcem Božího Slova. Lektor je ten, kdo čte toto Boží Slovo v liturgii. Nemluví za sebe, není to jeho osobní sdělení, stává se v té chvíli, dá se bez nadsázky říci, služebníkem a mluvčím samého Boha. Zatímco úryvek z evangelia předčítá při bohoslužbě pouze biskup, kněz či jáhen, první a druhé čtení, stejně jako rezponziální žalm předčítá nebo předzpěvuje někdo z Božího lidu, z laického stavu Církve, muž nebo žena. Zde vyniká důstojnost laického stavu. Tato činnost vyžaduje živou víru, zbožnost, obětavost, věrnost Církvi a především hlubší zájem o Boží Slovo a připravenost pro toto poslání.

KURZ LEKTORŮ

**se v naší farnosti bude konat v sobotu 7. listopadu ve dvou časech
od 9:00 do 12:00 a od 14:00 do 17:00.**

Prosím o účast všechny stávající lektory i nové zájemce. Kurz bude mít jiný obsah i formu než kurzy, které pořádá arcibiskupství olomoucké. Přihlašujte se zapsáním na připravené listy na stolku před ambonou.

o. Josef

OCENĚNÍ NAŠÍ FARNICE PANÍ JADRNIČKOVÉ

V sobotu 12. září se v katedrále v Olomouci uskutečnila arcidiecézní pouť ke sv. Janu Sarkandrovi, která byla v letošním roce jubilejní, protože se při ní připomínalo čtyřsté výročí mučednické smrti tohoto světce. Při té příležitosti otec arcibiskup Jan Graubner

spolu s přítomným panem kardinálem Dominikem Dukou předali ocenění (diplom a medaili sv. Jana Sarkandra) přibližně pěti desítkám farníků z celé olomoucké arcidiecéze, kteří během svého života řadu let nezištně vypomáhali (anebo stále vypomáhají) v rozličných službách v rámci farností. Při té příležitosti otec arcibiskup ocenil také členku našeho farního společenství – **paní Boženu Jadrníčkovou z Horní Vsi**, která prakticky po celý svůj aktivní život, tedy několik desítek let,

obětavě zajišťovala květinovou výzdobu našeho kostela a také každodenně předříkávala růženec před mší svatou. **(Ocenění si nemohla ze zdravotních důvodů převzít osobně, a proto jí bude předáno dodatečně.)** Jsem rád, že jsme tímto způsobem mohli paní Jadrníčkové vyjádřit vděčnost za její dlouholetou nezištnou službu pro naši farnost. Chtěl bych jí za nás všechny pogratulovat a popřát jí Boží požehnání, hodně sil a zdraví do dalších let.

o. Josef

DOPORUČENÍ ARCIBISKUPA GRAUBNERA K SITUACI S KORONAVIREM

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner svými doporučeními pro pořádání bohoslužeb konkretizuje nařízení ministerstva zdravotnictví k hromadným akcím.

Ministerstvo zdravotnictví s účinností ode dne 18. září 2020 od 18.00 do odvolání tohoto mimořádného opatření zakazuje divadelní, hudební, filmová a další umělecká představení, sportovní, kulturní, náboženské, spolkové, taneční, tradiční a jim podobné akce a jiná shromáždění, výstavy, slavnosti, poutě, přehlídky, ochutnávky, trhy a veletrhy, vzdělávací akce, oslavy, a to jak veřejné, tak soukromé. Vláda vyhlásila od 5. 10. (pondělí) nouzový stav na 30 dnů. Omezující opatření budou platit polovinu času a potom se uvidí.

Z DALŠÍHO VYPLÝVÁ, ŽE:

Počet lidí na církevních shromážděních vláda omezí (od 5. října) na dobu dvou týdnů maximálně na 100 osob. Při církevních obřadech nemají zaznívat zpěvy.

U svateb a pohřbů bude platit limit 30 osob. Ten začne platit s odkladem, a to až od 19. října. Pokud by se vývoj epidemie zlepšil, může být počet účastníků navýšen až na 50.

Samozřejmě platí nasazené roušky nebo jiná ochrana nosu a úst.

Za dodržení nařízení zodpovídá organizátor, tedy duchovní správce.

PROTO DOPORUČUJI:

všude, kde může na bohoslužbu přijít více účastníků, než je míst k sezení, zajistit zvukový přenos bohoslužby do prostoru před kostel a zamezit vstupu těm, kteří by byli přes stanovený počet (sv. přijímání podávat i ve dveřích kostela).

vrátit se k vynechávání pozdravení pokoje a neuzívání svěcené vody v kropenkách.

dodržovat nařízení o používání roušek (ten, kdo předčítá nebo předzpěvuje, si ji na tu chvíli sundá; ten, kdo podává svatě přijímání, má roušku).

dbát na častou hygienu a větrání užívaných prostor, nabízet příchozím dezinfekci (celebrant ji použije před příchodem k oltáři či po lavabo).

*Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký*

MODLITBA NÁRODŮ PROTI PANDEMII COVID 19

Bože, náš Otče, Stvořiteli světa, všemohoucí a milosrdný,
z lásky k nám jsi poslal na svět svého Syna jako lékaře našich duší a těl.
Shlédni na své děti, které se v této obtížné, zmatené a zděšené době
v mnoha částech Evropy a světa na Tebe obrací a hledají sílu, spásu a úlevu.
Osvobod' nás od nemoci a strachu, uzdrav naše nemocné, utěš jejich rodiny,
dej moudrost našim vládcům, sílu a odměnu našim lékařům, sestrám a dobrovolníkům,
věčný život mrtvým.

Neopust' nás v době zkoušky, ale osvobod' nás ode všeho zla.

O toto prosíme Tebe, který se Synem a Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věků.

Amen.

Maria, Matko uzdravení a naděje, oroduj za nás!

Kardinál Jean-Claude Hollerich, kardinál Angelo Bagnasco.

EUTANAZIE JE „ZLOČIN PROTI LIDSKÉMU ŽIVOTU“

Učení církve, jak pečovat o člověka na sklonku jeho života, shrnuje nový dokument Kongregace pro nauku víry s názvem Dobrý Samaritán. Eutanazie je podle něj „zločin proti lidskému životu“ a ti, kteří se na ní podílejí, jsou „spolupachatelé“.

Kongregace na dvacetistránkovém dokumentu z 22. září 2020, který potvrzuje postoj církve k eutanazii, pracovala dva roky. V reakci na četné dotazy se v něm věnuje zejména duchovnímu doprovázení pacientů, kteří chtějí dobrovolně ukončit svůj život, a také reaguje na legislativní umožnění eutanazie ve světě.

Novinkou textu je kontemplativní pohled na člověka – vnímaného v jeho „celistvosti, nezczitelné důstojnosti a posvátnosti“. „Nedotknutelná hodnota života je základním principem přirozeného morálního řádu a bytostným základem právního řádu.

Nemůžeme jej nikomu vzít, ani pokud o to požádá,“ uvádí dokument. Kongregace jím chce připomenout podobenství o milosrdném Samaritánovi a zdůrazňuje, že „i když je vyléčení pacienta nepravděpodobné nebo nemožné, lékařská, psychologická a duchovní péče by nikdy neměla ustát“.

Jedenáctá kapitola o pastoračním rozlišování pak předepisuje, jak mají nemocniční kaplani jednat s člověkem, který se rozhodl pro dobrovolný odchod ze světa – tehdy totiž není způsobilý k přijetí svátostí, leda že by svůj úmysl změnil. Dokument nicméně duchovní povzbuzuje k naslouchání. A vybízí k zaručení tzv. výhrady svědomí u zdravotníků, aby měli možnost odmítnout se na eutanazii podílet.

PEČOVAT I O NEVYLÉČITELNÉHO

„Péče o život je první odpovědností, kterou lékař zakouší při setkání s nemocným,“ uvádí dokument. Proto i tehdy, kdy je uzdravení nemožné či nepravděpodobné, je všestranné doprovázení neopominutelnou povinností lékaře.

Opakem toho je „nelidské opuštění nemocného“.

Dostát odpovědnosti vůči nemocnému člověku znamená zajistit mu péči až do konce. Za rozhodnutím pro eutanazii spatřuje kongregace „nedostatek víry“. A za příčinu neschopnosti docenit hodnotu života pokládá „pokřivené kulturní povědomí“, které chybně nakládá s výrazy „důstojná smrt“ a „kvalita života“, mylně pojímá „milosrdenství“ a „soucit“ a podporuje „růst individualismu“.

Dokument tedy nadřazuje právo na život osobním právům člověka.

Vyjadřuje se také k paliativní péči, přičemž upuštění od další léčby pokládá za „morální povinnost“ v případech, kde není šance na uzdravení, naléhá na výživu a zavodňování umírajícího pacienta a na léčbu bolesti. Zvláštní kapitolu pak věnuje hospicům s poukazem na mimořádný význam perinatální péče (tedy o děti, které umírají krátce po narození), jež by zasloužila co největší rozšíření.

Ve většině zemí je eutanazie nezákonná. Jako první na světě ji v roce 2002 legalizovalo Nizozemsko, umožňuje ji také Belgie, Lucembursko, Kolumbie a Kanada. Na cestě k její dekriminálníci je Portugalsko a Španělskou a na Novém Zélandu se o možnosti její legalizace koná v říjnu referendum.

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÝ JAN SARKANDER

Jan Sarkander žil v době závažných náboženských rozbrojů, které ho nakonec stály život. Pro složitost doby a neúplnost pramenů je nejednoznačnou postavou jak z hlediska historického, tak i z ekumenického.

Narodil 20. prosince 1576 v katolické rodině ve Skočově na Tešínsku. Matka se jmenovala Helena Gurecká a jeho otcem byl Řehoř Matěj Sarkander, patrně potomek zchudlé šlechty. Kromě nevlastního bratra z prvního manželství matky měl Jan ještě sestru a bratry Pavla, Václava a Mikuláše, který se stal rovněž knězem. Slezsko bylo už tehdy vícejazyčné, a pokud jde o vyznání, převládali zde luteráni. Možná i z toho důvodu se rodina záhy přestěhovala do katoličtějšího Příbora.

Jan v letech 1597 až 1603 studoval filosofii u jezuitů v Olomouci a v pražském Klementinu, poté teologii ve Štýrském Hradci (Grazu). Po studiích teologie se však nenechal vysvětit a roku 1606 se vrátil na Moravu. Téhož roku se ve Velkém Meziříčí zřejmě oženil s Annou Plachetskou, protože se nám dochovala podepsaná manželská smlouva. Nicméně pouhý rok nato, zřejmě jako vdovec, přijal nižší svěcení a začal vypomáhat svému bratrovi v duchovní správě. V roce 1609 byl v Brně vysvěcen na kněze. V následujících deseti letech působil v duchovní správě na více místech, naposledy jako farář v Holešově, kam nastoupil po vystěhovaném evangelickém faráři. V téže době se stává Lobkovicovým důvěrníkem a zpovědníkem.

V roce 1619 vypuklo rozsáhlé stavovské povstání proti císaři Ferdinandovi II., které zachvátilo nejen Čechy, ale i Moravu. Povstalci si zvolili za svého krále kalvinistického kurfiřta Friedricha Falckého, který dal vyplenit svatovítskou katedrálu. Na Moravě se děly podobné věci, např. Václav Bítovský nechal zpusťovat Hostýn a spálit uctívaný obraz Panny Marie. Když evangelické stavy získávaly navrch, přecházeli mnozí katolíci k evangelíkům, někteří z přesvědčení, jiní proto, aby si zachovali statky a postavení. Jezuité byli vypovězeni ze země, museli tedy opustit i Holešov.

Mezitím vtrhla na Moravu polská kozácká jízda, která měla zakročit proti evangelickým pánům. Jak už to v náboženských válkách bývá, nechávala za sebou rovněž spoušť. Vypráví se, že když se vojsko po vydrancování Bystřice přiblížilo k Holešovu, vyšel jim vstříc Jan Sarkander s monstrancí a s průvodem místních katolíků zpívajících Salve Regina. Kozáci se zastavili, postupně se přidávali ke zpěvu a město Holešov ušetřili

Zpráva o události se brzy roznesla, ale ne všichni v ní viděli zázračné vyslyšení modliteb: kněz Jan byl obviněn z velezrady. Podezírali ho, že on anebo jeho pán Lobkovic sami pozvali vojska kozáků na Moravu. Jan byl zatčen a v olomouckém vězení vyslýchán útrpným právem. Právě obšírná zpráva o Janově mučení byla hlavním pramenem beatifikačního i kanonizačního procesu. Je známo, že barokní způsob útrpného práva byl něčím strašným a za pomoci rafinovaných mučících nástrojů se většinou docílilo i velmi bizarních doznání. Z tohoto hlediska je pozoruhodná Janova statečnost - ani po trojím stupňovaném mučení žádné z obvinění nedoznal. Podezřelým ze zrady byl sice spíše pan Lobkovic, Sarkander byl vyslýchán především jako jeho důvěrník a zpovědník.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Byl na něho činěn nátlak, aby porušil zpovědní tajemství. Když opakovaně odmítal vinu na pozvání vojsk a nechtěl sdělit, co by mohl vědět ze zpovědnice, byla proti němu vznesena mnohá další obvinění z účasti na příkořích vůči protestantům, některá už evidentně smyšlená. Na osobu vězněného kněze Jana Sarkandera se tak v dané chvíli zástupně vylila veškerá zášť, nakumulovaná letitými náboženskými nešvary a nespravedlnostmi, jejichž aktéři stáli na obou stranách. Jan zemřel na následky trojího mučení dne 17. března 1620 ve vězení v Olomouci.

Za blahoslaveného jej prohlásil papež Pius LX. dne 3. listopadu 1859, ale oslavy blahověčení se konaly až 6. května 1860 (na tento den dnes připadá jeho církevní svátek), Tehdy byly jeho ostatky slavnostně přeneseny z mariánského kostela v Předhradí do katedrály svatého Václava. Část ostatků je dnes uchovávána rovněž v kapli Jana Sarkandera, která stojí v místě bývalé věznice.

Do seznamu svatých jej zapsal papež Jan Pavel II. při své návštěvě Moravy dne 21. května 1995, přičemž veřejně vyslovil prosbu za odpuštění všech křivd, kterých se kdy katolíci dopustili na evangelících v dějinách českého národa.

+++

SLOVA JANA PAVLA II. PŘI KANONIZACI JANA SARKANDERA:

„Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti, Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho touhu po jednotě věřících v Kristu: Aby všichni jedno byli' (Jan 17,21).“

MODLITBA

Bože, tys dal svatému mučedníku Janovi statečnost a sílu, aby žil podle své víry a věrně zachoval zpovědní tajemství; na jeho přímluvu posiluj i nás v každém nebezpečí, abychom ti jako on vždycky zůstali věrní. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

Vybral o. Josef

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K 94. SVĚTOVÉMU DNI MISIÍ 2020**„Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8)**

Milé sestry, milí bratři,

rád bych vyjádřil svou vděčnost Bohu za naše nasazení, se kterým v říjnu minulého roku celá církev prožívala mimořádný misijní měsíc. Jsem přesvědčen, že v mnoha společenstvích napomohl k misijní konverzi na cestě pod názvem: „Pokřtění a posláni: Kristova církev na misií ve světě.“ V letošním roce, v němž nám pandemie Covid-19 přinesla utrpení a postavila před nás nové výzvy, pokračuje misionářské působení celé církve v duchu slov, která najdeme u proroka Izajáše: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Jsou stále novou odpovědí na Pánovu otázku: „Koho pošlu?“ (tamtéž). Toto volání vychází z Božího srdce, z jeho milosrdenství a v současné světové krizi se obrací na církev i na lidstvo. „Jako učedníci evangelia jsme byli náhle zasaženi nečekanou a prudkou bouří. Uvědomili jsme si, že plujeme na stejné lodi, jsme slabí a dezorientovaní, současně však důležití

a potřební. Jsme povolání, abychom veslovali společně. Potřebujeme vzájemné povzbuzení a útěchu. Všichni jsme na stejné lodi. Jsme jako učedníci, kteří jednomyslně a s úzkostí volají: ‚Hyneme!‘ (Mt 8,25). I my jsme si uvědomili, že dál nemůžeme jít každý na svou pěst, ale společně“.

Jsme opravdu vystrašení, dezorientovaní a bojíme se. Skrze bolest a smrt zakoušíme lidskou křehkost; současně však vnímáme svou silnou touhu po životě a po osvobození od zlého. V tomto kontextu se misijní povolání a výzva vyjít z lásky k Bohu a k bližnímu ze sebe ukazuje jako šance sloužit, sdílet, přimlouvát se. Misijní posláni, se kterým se Bůh obrací ke každému, nás vyvádí z vystrašeného a uzavřeného „já“ a skrze darování sebe sama nás přivádí k novému „já“.

V oběti kříže, kde se Ježíšovo posláni završuje, zjevuje Bůh svou lásku ke každému a ke všem (srov. Jan 19,26–27). Od nás požaduje, abychom byli osobně připraveni být posláni, protože on je láskou v trvalé dynamice posláni, neustále vychází ze sebe, aby dával život. Bůh Otec poslal z lásky k lidem svého Syna Ježíše (srov. Jan 3,16). Ježíš je Otcův misionář: jeho život a jeho dílo jsou vyjádřením poslušnosti Otcově vůli (srov. Jan 4,34; 6,38; 8,12–30; Žid 10,5–10). Ježíš, který byl pro nás ukřižován a vstal z mrtvých, nás pak vtahuje do dynamiky lásky svým Duchem, který církvi dává život, přetváří nás v Kristovy učedníky a vysílá nás na misií do světa a k národům.

„Misijní posláni, církev vycházející – to není nějaký program, který musíme uskutečnit silou vůle. Ten, kdo vyvádí církev ze sebestřednosti, je Kristus. V posláni hlásat evangelium jsme činní proto, že nás “. Bůh nám dává svou lásku vždy jako první a v této lásce se s námi setkává a volá nás. Naše osobní povolání vychází ze skutečnosti, že jsme Božími syny a dcerami v církvi, jsme jeho rodinou, bratry a sestrami v lásce, kterou nám Ježíš prokázal. Lidská důstojnost všech lidí vychází z Božího povolání, aby byli Božími dětmi, aby se ve svátosti křtu a ve svobodě víry stali tím, čím jsou od počátku v Božím srdci. Sama skutečnost, že jsme život dostali zdarma, je nevyslovenou pozvánkou, abychom vstoupili do dynamiky sebedarování. Je zárodkem, který v pokřtěných uzraje jako odpověď lásky v manželství nebo v zasvěceném životě pro Boží království.

DOKONČENÍ Z MINULÉ STRÁNKY

Lidský život se z Boží lásky rodí, v lásce roste a k lásce směřuje.

Z Boží lásky není nikdo vyloučen, skrze Ježíšovu svatou oběť na kříži Bůh zvítězil nad hříchem a nad smrtí (srov. Řím 8,31–39). Pro Boha se zlo, a dokonce hřích stávají výzvou k ještě větší lásce (srov. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Skrze velikonoční tajemství proto Boží milosrdenství uzdravuje původní ránu lidstva a rozlévá se na celý svět. Církev, univerzální svátost Boží lásky pro svět, pokračuje v Ježíšově poslání v dějinách a posílá nás všude, aby se skrze naše svědectví víry a hlásání evangelia Bůh znovu projevil svou lásku a mohl se dotýkat a proměňovat srdce, mysl, tělo, společnost a kulturu na každém místě a v každé době. Misie je svobodnou a vědomou odpovědí na Boží volání. Toto volání však lze pochopit pouze tehdy, žijeme-li v láskyplném osobním vztahu s živým Ježíšem v jeho církvi. Položme si otázku: Jsme připraveni přijímat přítomnost Ducha Svatého ve svém životě, odpovídat na povolání k misii, ať už v životě manželském, zasvěceném nebo kněžském, nebo jednoduše v každodenním životě? Jsme ochotni být vysláni kamkoli, abychom svědčili o své víře v Boha milosrdného Otce, abychom hlásali evangelium spásy Ježíše Krista, abychom měli účast na božském životě Ducha Svatého a budovali tak církev? Jsme připraveni jako Maria, Ježíšova matka, naplno sloužit Boží vůli? Tato vnitřní ochota je velice důležitá, abychom mohli nikoli abstraktně, ale dnes, v současné církvi, odpovědět Bohu: „Zde jsem, mne pošli!“ (srov. Iz 6,8). Výzvou pro misijní poslání církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh. Nemoc, utrpení, strach, izolace nás nenechávají v klidu. Doléhá na nás chudoba těch, kdo umírají v osamocení, kdo jsou ponecháni na pospas, kdo přicházejí o práci a výdělek, těch, kdo nemají domov a nemají co jíst.

Povinnost dodržovat fyzické rozestupy a zůstat doma je pro nás výzvou, abychom pochopili, že potřebujeme společenské vztahy a komunitární vztah s Bohem.

Tato situace by v nás v žádném případě neměla stupňovat nedůvěru a lhostejnost, ale měla by vést k větší pozornosti v našem vztahu k druhým lidem. Skrze modlitbu, ve které se Bůh dotýká našeho srdce a přetváří ho, se otevřeme potřebám lásky, důstojnosti a svobody našich bratří, jako i péči o tvorstvo.

Skutečnost, že se s celou církví nemůžeme scházet ke slavení eucharistie, nám umožnila sdílet situaci mnoha křesťanských komunit, které nemohou slavit mši svatou každou neděli. Otázkou, kterou nám Bůh v této situaci klade: „Koho pošlu?“, se znovu obrací na nás a očekává od nás velkodušnou a přesvědčivou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Bůh stále znovu hledá, koho poslat do světa a k národům, abychom vydávali svědectví o jeho lásce, o jeho záchraně od hříchu a smrti, o jeho vysvobození od zlého. Oslava Světového dne misí znovu potvrzuje, že naše modlitba, reflexe a naše materiální pomoc jsou příležitostí k aktivní účasti na Ježíšově poslání v jeho církvi. Křesťanská láska, konkretizovaná ve sbírce o třetí říjnové neděli, má za cíl podpořit misijní práci, kterou mým jménem organizují Papežská misijní díla. Odpovíme tak na duchovní i materiální potřeby národů a církví v celém světě, ke spásě všech.

Nejsvětější Panna Maria, hvězda evangelizace a potěšení zarmoucených, misionářka svého Syna Ježíše, ať nás i nadále provází a přimlouvá se za nás.

**V Římě u Sv. Jana v Lateránu, dne 31. května 2020, na slavnost Letnic
papež František**

Z HISTORIE POHŘBIVÁNÍ VE FRYŠTÁCKÉM KOSTELE (18. DÍL)

Dnešní – poslední díl seriálu o pohřbívání v prostorách fryštáckého kostela naše povídání na toto téma uzavře. Minule jsme skončili výčtem členů vyšších vrstev dřívější společnosti, kteří byli pohřbeni na nejrůznějších místech v prostoru celého zdejšího chrámu. Dnes tento seznam dokončíme posledními dvěma historicky doloženými pohřby osob neurozeného původu – v tomto případě fryštáckých farářů:

1712

† 2. dubna: P. František Lubovenský, fryštácký farář (1709–1712) – pochován „protiv oltáři malému, jenž jest založený Panny Marie“

1735

† 8. září: P. Josef Pavel Tauber, fryštácký farář (1731–1735) – pohřben uprostřed chrámu, před kryptou Minkvicburků, naproti vstupu do kostela a věže

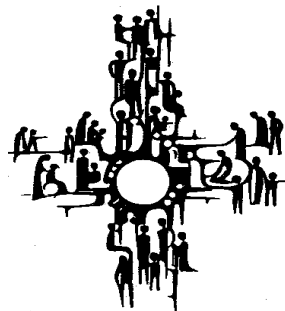
Jak jsme již dříve uvedli, úplně posledním pohřbeným přímo v kostele byl pak zřejmě Rudolf Matyáš Minkvic na Klečůvce, syn Jana Bedřicha III. z Minkvicburku, který byl do zdejší minkvicburské hrobky (krypty) pochován v roce 1745. Další zmínky o kryptě pak na dlouhá desetiletí z historických pramenů mizí, patrně také v souvislosti se zákazem císaře Josefa II. pohřbívát nebožtíky přímo v kostelích (v roce 1782). Lze předpokládat, že do krypty byly přemístěny kosterní pozůstatky z hrobů likvidovaných během rušení starého hřbitova kolem kostela po roce 1820, k tomu však dosud nebyla dohledána žádná informace v dobových pramenech.

Za zmínku pak stojí až krátká zpráva v inventáři fryštáckého kostela z roku 1837, kde je uvedeno, že krypta je prakticky nepřístupná, neboť vchod do ní zevnitř kostela (před presbytářem) je zakryt velkým kamenem, zatímco venkovní vchod byl již v té době zazděn. Vnitřní vchod pak také zanikl – nejpozději v roce 1897, kdy byl kostel vydlážděn novou šamotovou dlažbou. Od té doby zůstala existence krypty na dalších 60 let v podstatě zapomenuta.

K jejímu znovuoživení došlo až v roce 1967, a to v souvislosti s opravou fasády kostela, kdy byl při otloukání staré omítky nalezen venkovní zazděný vchod. Po jeho probourání byla krypta alespoň provizorně zpřístupněna. Už tehdy se také uvažovalo o vyklizení lidských ostatků z krypty a jejich pietním pohřbením, např. na hřbitově. K tomu však nedošlo ani tehdy, ani v posledních letech, kdy se opět zvažovala možnost vyklizení krypty, jejího stavebně-historického průzkumu (eventuálně i rekonstrukce a částečného zpřístupnění). Aktuálně nebylo možné tento záměr uskutečnit především vlivem některých legislativních překážek.

A tak krypta pod fryštáckým kostelem až do dnešních dnů zůstává (a zřejmě ještě dlouho zůstane) tak trochu zakryta rouškou tajemství, které možná odhalí až některá z příštích generací...

- 1.10. Památka svaté Terezie od Dítěte Ježíše
2.10. Památka svatých andělů strážných
4.10. 27. neděle v mezidobí
11.10. 28. neděle v mezidobí
15.10. Památka svaté Terezie od Ježíše
17.10. Památka svatého Ignáce z Antiochie
18.10. 29. neděle v mezidobí
25.10. 30. neděle v mezidobí
28.10. Svátek svatých Šimona a Judy

**„BOŽÍ SPRAVEDLNOST NENÍ TVOJE SPRAVEDLNOST.“
(SLOVA K ZAMYŠLENÍ.)**

Je hodně těžké si narovinu přiznat, že to, co pokládá za spravedlivé každý z nás, se vůbec nemusí shodovat s tím, jak situaci posuzuje Bůh. Pokusit se přiznat si, že náš pohled je často omezený – to je možná celoživotní proces.

Některé věci jsou podle nás přece tak jednoznačné!
Dokážeme neomylně vyřknout soud nad každým, kdo se naší optikou nějak proviní – souseď, který má vedle manželky a rodiny i milenku, známý, který nepoctivě vysává státní peníze, kolegyně, která každého pomlouvá a znevažuje...a mnoho dalšího. Však každý víme, co nás dráždí...

Snadno odsuzujeme a určujeme pomyslné tresty a vlastně jsme možná naštvaní, že se jim i přes to, jak to vidíme my, daří stále dobře a žádná spravedlnost se nekoná, alespoň tedy z našeho pohledu.

Pokud se nad tím zamyslíme, možná nás napadne mnoho situací, které považujeme za „trestné“.

Naše spravedlnost by zcela jasně velela odsoudit – přiřknout pěkně tvrdý trest. Vždyť to přece není správné, měl by přijít nějaký důsledek!
Ale zdá se, že často nepřijde nebo není podle našich představ. Kde je tedy ta spravedlnost?

Je u toho, který vlastní celý náš spis, a kterému neunikne jediný detail našich životů. Jeho soud jistě přijde a spravedlnost se ukáže. S velkou pravděpodobností to bude jindy a jinak, než bychom očekávali, ale o to se my nemusíme starat.

**Boží spravedlnost se netýká jen těch druhých, ale i nás.
Jsme na to připraveni?**

KATECHEZE PRO DĚTI

Program na „desáté“ pro malé děti

Tzv. katecheze je určena pro všechny předškolní děti a probíhá v místnosti za sakristií (tam, kde se převlékají kněží a ministranti). Zde se s dětmi usadíme na příjemný koberec a hravou formou jim přibližujeme evangelium toho dne.

Kreslíme, hrajeme s maňásky, prohlížíme dětské bible.

Začínáme před čtením evangelia či kázáním, podle toho, kdy kněz dětem zavelí :)

Děti můžete vyslat samotné, nebo jít s nimi do sakristie – přes kostel, nebo venkem.

Snažíme se, aby program pro děti probíhal během každé nedělní „hrubé“. Aby to bylo pravidelné, chybí nám jedna maminka (tatínky bereme taky), která by se ujala programu 1x měsíčně.

Pište prosím na FB stránky „Farnost Fryšták“, nebo osobně třeba během katecheze.

Za maminky Alena Vyškovská

HLEDÁ SE KYTARIST(K)A!

Dětské mše jsou bez zpěvu tak trochu chudé. Máte možnost to změnit. Uvítáme klidně i začínajícího kytaristu, který bude ochoten jednou za čas zahrát pár písniček na středečních mších svatých v 17 hodin. OZVAT SE MŮŽETE VERONICE KONČÁKOVÉ - TEL: 603 503 725.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 3. 10. 2020 V NÁKLADU 200 KS.